

Όταν πρίν από χρόνια έγραψα, έτσι σύντομα για μιὰ δόξα τῶν γραμμάτων μας, τὸν Κοντυλάκη - πού ὅποῦοι ἢ ἐπέτειος τῶν πενήντα χρόνων ἀπὸ τοῦ θανάτου του εἶναι φέτος - κάποιος καλὰ γνωστός μου, παλιὸς δικηγόρος καὶ ἀειμνηστος, τώρα, ὁ Μάρκος Μάντακας μὲ πλησίασε καὶ μοῦπε:

—“Αὐτὸ εὐχαριστῶ διὰ τὸ προχθές σινὸ σου σημεῖωμα... Μοῦ θυμίσας τὸν Κονδυλάκη...”

Ἐταμάτησε καὶ ἡ ἀγέρωχη θωριά του γέμισεν εὐχαρίστηση. Καὶ μετὰ σάν ἀνάστανεν, ἔκανε πὼς θυμήθηκε καὶ συνέχισε.

—Δὲν ἤξεύρεις πόσο φίλοι εἴμεθα καὶ πόσο τὸν ἐνθυμούμαι... Μὰ ἂν θέλεις ἔλα νὰ σοῦ εἶπω μερικὰ δι’ αὐτὸν!...

Καὶ συνέχισε νὰ μοῦ λέει τίς ἀναμνήσεις του ἀπὸ τὸν Κοντυ-

Ἐπιφυλλίδες

ΘΥΜΗΣΗ ΚΟΝΤΥΛΑΚΗ

ΤΟΥ ΜΙΧ. ΓΡΗΓΟΡΑΚΗ

λάκη, πού θεώρησα καλὸ νὰ φέρω ἐδῶ μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐπετείου.

—Τὸν πρωτοεῖδον - ἄρχισε νὰ μοῦ διηγείται μὲ τὴν χαριέστατη, ἰδιόζουσα γλῶσσα του - εἰς τὰς Ἀθήνας ὅτε ἤμουν φοιτητὴς Μέτριος εἰς τὸ ἀνάστημα, ἀγέρωχος, μὲ ὕψος ἀνδρείας εἰς τὴν κερμαστασιά του καὶ εἰς τὸ μουστάκιον. Εὐθύς εἰς τὰς σκέψεις καὶ εἰς τοὺς τρόπους του διαπτό καὶ ἀπέσπα τὸν θαυμάσιον καὶ τὸν σεβασμὸν ὄλων. Ἐγνωρίσθημεν ἀλλὰ ὀλίγας, πο-

λύ ὀλιγας φορές τὸν ἔβλεπον. Ἐκείνον τὸν καιρὸν βλέπετε, ἤτο ἀπασχολημένος μὲ τὰ γραπτά του πού ὀληθ’ Ἀθήνας ἐθαύμαζε. Καὶ γὰρ ἐπίσης λόγῳ τῶν φοιτητικῶν μου ἀπασχολήσεων, δὲν ἠμπόρουν νὰ ἐπιζητῶ ἂν καὶ τὸ πηλεὰ σφόδρα, τὴν συντροφιά του. Μετὰ τὸν συνάντησα ὅταν ἦλθεν εἰς τὰ Χανιά, γύρω εἰς τὰ 1920, ἀτόμαχος πλέον τῆς ζωῆς. ἤξεύρετε βεβαίως ὅτι ἐλάτρευε τὰ Χανιά. Κιᾶχει μάλιστα καὶ πώμπολλα σημεῖα εἰς τὸ ἔργον του ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὰ Χανιά

Ἐδῶ τὸν ἔβλεπον συχνάκις. Εἰς τὸ Σαντριβάνι ἐσύχναζε, εἰς τοῦ βείου του τὸ καφενεῖον. “Ἄν καὶ ὀλίγας φορές τὸν συναναστρεφίμην, διότι ὄλο σκεπτικὸς καὶ μενός ἔζη, ὅμως ἔλαχε μίαν ἢ δύο φορές νὰ συζητήσωμεν. Μοῦ ἦτο δὲ πολὺ εὐχάριστον νὰ τὸν ἀκούω. Ἐπίσης καὶ ἐκεῖνος μετ’ εὐχαριστήσεως συνεζήτηε μαζί μ’ ἐμεῖ, ἄκουε δὲ μετ’ ἐνδιαφέροντος ὅ,τι τοῦ ἐδιηγοῦμην περὶ τῶν πατρῶν μου καὶ τῶν τελευταίων ἀγῶνων, οὓς ἐνεθυμῶμην τοῦ διαιρέσιματος μας... “Ὅμως ἐκείνον πού τὸν ἠὲχαρίστετε καὶ πού μετ’ ἐπιμονῆς ἐπεζήτηε νὰ τοῦ λέγω ἦτο ὁ λαογραφικὸς πλοῦτος τῆς περιοχῆς Λακκῶν Ὀμηλοῦ καὶ τῶν πέριξ. Συνέβη δὲ καὶ ταῦτον πὸ χαρακτηριστικὸν μεταξὺ ἐκείνου καὶ ἐμοῦ, ὅ- (Συνέχεια εἰς τὴν ἑπ. σελ.)

Γεωργίου Νέσος
φ. 663/17-2-70